

του φώναζε.

—Όχι, δεν έρχομαι, της απάντησε ο Φρέντ. Θέλω πρώτα να μου εξηγήσετε πώς θρίσκατε δώ πέρα και γιατί θέλησε να σας σκοτώσει εκείνος ο άγνωστος...

—Έλατε γρήγορα, Ουίλκινσον, αν αγαπάτε τη ζωή σας! τού ξαναείπε η όμορφη νέα, τρέμοντας σύγκορμη. Θα φύγουμε τ' από δω πέρα, από την κρυφή έξοδο του διευθυντού.

Ο Φρέντ, σαστισμένος άκμη περισσότερο, άκολουθησε τη μυστηριώδη μίς Γκρήν και θρήνησε γρήγορα σ' ένα σκοτεινό κι' έρημο δρόμο. Έκει, άνακτώντας άμέσως την ψυχραιμία του, στάθηκε άπότομα και της είπε:

—Μίς Μύριαμ, η διαγωγή σας είναι άχαρακτήριστη. Θα πα-
τού καπετάνιου να σας άπολύσει.

—Μίστερ Ουίλκινσον, δέν θα κάνετε αύτη την άδικία! τού απάντησε ίκετευτικά ή όμορφη Άμερικανίδα. Πρέπει άκόμη να με σώσετε...

—Εγώ;... Και με ποιο τρόπο;

—Θά σας εξηγήσω άμέσως. Υποχρεώθηκα να ζώ πάνω σ' ένα φορητό καράβι, μύριαμ, κι' όταν θρήνησαν μέσα στο κλειστό αυτοκίνητο, ή παράσην Άμερικανίδα, τρέμοντας άκόμη από τη συγκίνήσ της άνοιξε να τού άσπρηγίται την ιστορία της.

—Φρέντ, τού είπε, μη θυμώνετε μαζί μου... "Όπως θά έχετε καταλάβει, δέν είμαι μιά γυναίκα τού δρόμου, Άνήκω σέ μιά από τίς πιο πλούσιες και τίς πιο γνωστές οικογένειες της Νέας Υόρκης. Μά γεννήθηκα με μιά άκατανίκητη κλίση για τού χορό και για τού θέατρο. Η οικογένεία μου ώστόσο άρνήθηκε κα-
τηρηματικά να μ' άφήσει να γίνω χορεύτρια. Κι' έγω τότε τ' άπαράτησα όλα και τού σπύτι μου την πολυτέλεια και τούς φίλους μου και θρήνηκα εύκολα μιά θέσι χορεύτριας σ' ένα μιούζικ-γώλ δευτέρα τάξεως.

«Μά, όπως μαντεύετε, αύτη ή ίδιοτροπία μου ήταν ή κατα-
στροφή μου. Έδω και δυό χρόνια άγάπια ένα συνάδελφό μου, ένας Πολωνό ήθαστό. Δέν ήταν όμορφος, κάθε άλλο! Ένω δώσω τόν άγαπούσα τρελλά, μ' έταν παράφορο έρωτα. Έγω Φρέντ, πίστεψέ με, ή εύτυχία μου ήταν άπειρίγραπτη. Μά δέν θάσταζε πολύ... "Ένας έπικίνδυνος γκάγκστερ, άρχηγός μιάς σπείρας πού τρουκροταούσε τού Μπουτονγούσι, για να μ' έκδι-
κνήθ ήπειδή τού σερβούμου με ψυχρότητα, σκότασε μιά νύχτα τόν άνασπύμενο μου "Ιγκρό κι' από τότε δέν ζούσε πιά πούσα μονάνα για να βρη τήν κατάλληλη στιγμή να νά δολοφονήσ κι' έμένα. Έγώ ώστόσο άγωνίστηκα με θάρρος κι' ύστερα από έξη μήνες κατάφερα να τού στήσω μιά παγίδα και να τόν ρι-
έω μέσα στα χέρια τών άστυνομικών. Περιττό είνε τώρα να σου πώ ποιά ήταν τού τέλος του. Ο δολοφόνος τού "Ιγκρό πε-
θανε άπάνω στην ήλεκτρική καρέκλα. Μά δέν είχα να κάνω μονάχα μ' αύτόν. "Όλα τ' ά μέλη της σπείρας του είχαν άποφρα-
σίσει τού θανάτο μου. Κι' έγω τότε κατάλαβα ότι είχε έρθει ή τελευταία μου στιγμή.

«Από τήν τραγική αύτη θέσι μ' έσωσε εύτυχώς ο γέρο Ι-
μπρεσαόριός μου, ο μίστερ Πέρκινς. Μού θρήνη άμέσως μιά θέσι νησοκόμου σ' ένα φορητό καράβι. Αυτό τού καράβι ήταν ένα είδος πλωτής ουλακής για μένα, μά κι' ο μόνος τρόπος για να σωθώ από τ' άκδικητικά νύχια τών γκάγκστερς. "Από-
ψε όμως, άσού γύρισα στη Νέα Υόρκη πέντε φορές δίχως να θλώ έξω, πήρα τήν άπόφασι να παρατήσω για λίγο τήν φυλα-
κή μου και να ξαναδού τού γέρο σπύρα μου. Μ' ένα αυτοκί-
νητο λοιπόν πήγα στη «Πομπεία», όπου ο Ιμπρεσαόριός μου με ύποδέχτηκε μ' άνοιχτή άγκυλιά. Τί σύμπτωσις, Φρέντ! Η πώ-
τη μπαλλarina δέν είχε έρθει άκόμη τού θέατρο κι' ο μίστερ Πέρκινς με ίκέτηπε να πάρω τή θέσι της και να ώσω έτσι τήν πράστασι. Τό τρελλό τότε πάθος μου για τού χορό άναψε πάλι μέσα μου και θέλησα να ξαναζήσω λίγο, όπως άλλοτε στα παρασημένα ως χορεύτρια. Μά, καθώς είδες, δέν στάθηκα τυ-
χερή... "Ένας από τούς γκάγκστερς εκείνους πού είχε δολο-
φονήσει τόν Ιγκρό, μ' άνεγνώρισε και θέλησε να με σκοτώσ...
Φρέντ, οέ ίκετεύω!... Μή μ' άόησης μόνη! Δέν βλέπεις λοιπόν πόσο κινδυνεύει ή ζωή μου;

«Η νεαρός Νορθγούλς δίστασε μιά στιγμή ν' άπάντησ. Η γοητεία της πεντάμορφης Μύριαμ Γκρήν τόν είχε κατακτήσει. "Ένοιωσε τώρα, ότι ήταν ο πιο τυχερός άπ' όλους τούς συνα-
δέλφους του, γιατί αύτός μονάχα ήξερε τ' άμυστικά της κι' είχε γίνει φίλος της...

Πήρε λοιπόν στα χέρια του τού γαντοφορημένο χεράκι της

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΤΣΙΓΓΑΝΑΣ

(Από τήν «Μάρκα» τού ΖΑΝ ΡΙΣΠΕΝ)

Μέσ' τού νερό, πού πάει δίχως σκοπό,
μέσ' τού νερό, πού τρέχει δίχως τέλος,
θυβίσιου δίχως τέλος και σκοπό.

Σάν τού νερό και ου θάδις έμπρός,
χωρίς να σταματάς ποτέ στη γή,
τρώγοντάς τήν, τρώγοντάς τήν.

Σάν τού νερό θάρει πατρίδα σου
τά σύννεφα, πού έδώ τού ρίχνου,
τά σύννεφα, πού εκεί γυρνούν.

Σάν τού νερό γεννήθηκες και ου
άπό τού ραγιόμενό τού θουνού
τού κάποιτ' ένα σύννεφο τού φίλιου.

Σάν τού νερό και ου θα τραγουδάς
Άκου τί λέει τού τραγουδάκι τού:
«Βάδις' έμπρός, βάδις' έμπρός!»

Σάν τού νερό και ου θέ να χορεύεις,
Δές τού χορό του κι' άκου τί λαλεί:
«Πιο μακριά, πιο μακριά!»

Σάν τού νερό και ου, σάν θα πεθανή,
θά πάς μέσα σέ θάλασσα πλατεία
κι' εκείθε θα σέ ξαναπάει ο "Ήλιος.

Μετ. Γ. ΠΟΛΕΜΗ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

(Τού D. SFERRANESCI)

Μια μερα σ' έχω φιλημένη
Με τόση άγάπη και φωτιά
Πού κ' ή σελήνη μαγεμένη
Κι' αύτη σταμάτησε με μιά!

Κάι στη στιγμή πού έξεκολλούσαν
Τά γείλην μας τρουμυλιαστά,
Πουλάι στα φύλλα κελαϊδούσαν
Κι' ο ήλιος έκαίγε ζεστό...

ΝΕΚΡΟ ΦΙΛΙ

(Της ADA NEGRI)

Μέσα στα χόρτα μιάν αύγη είχε μονάχο άνθισι
Ένα γιουλάκι πρόσκαιρο, μικρό,
"Ήταν τ' άγέρι ολόψυχρο...και πούν άκόμη ζήση
Έπεσε εκεί νεκρό.

Στά χείλη μου για μιά θραδεία είχε για σένα άνθισι
Ένα φιλι θγαλμένο άπ' τήν ψυχή.
Την κεφαλή σου εύρύριος...και πρήν άκόμη ζήση
Έσθύθη τού φιλι.

ΓΙΑΤΙ:

(Τού ARTURO GRAF)

Ποιά νάσαι σύ που μου μιλεις κρουμένη
έκειθε όπου δέν ζή ψυχή καμιά,
γιατί ή μορφή σου είνε πάντα ζένη
κι' όμως σιά μου ζής, σκληρή καρδιά.

Γιατί πικρή θαραία μελαγχολία
σάν τού μολύβι μες τού νοού θαραίνει,
γιατί μου σβύεται κάθε μιά εύτυχία
και τ' άνειρό μου ολόπικρο διαβαίνει.

Μετ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΑ

Μύριαμ, τού έσφιζε με τρυφερότητα και της είπε:

—Μή φοβάσαι, Μύριαμ. Άπό τώρα και στο έξης δέν θα είσαι
μόνη στην πλωτή φυλακή σου, κι' αν καμιά μερα θαραβής να
ταξειδείης, θυμήσου ότι εκεί κάτω, στα περιχώρα τού "Όσλο
έχω μιά όμορφη και καταπράσινη έίλλα κοντά στη θάλασσα...

Η Μύριαμ Γκρήν τότε τόν κύτταξε με δακρυσιμένα μάτια κι'
έπειτα, δίχως να πη τίποτα, τού προσέφερε δειλά τ' ά γείλη της,
νέροντας τρυφερά στην άγκαλιά του.

ΠΕΤΕΡ ΓΙΑΝΣΕΝ